

מסורת הש"ס

(א) ז"ק ט, ז [זכורות מח],
(ג) ז"ל חלץ ועשה,

גליון הש"ס

גמרא מספקא ליה. עי
לעיל דף קכ ע"ב תוס' ד"ה
איתמר:

הגהות הב"ח

(ה) רש"ם ד"ה מלתא
מיתעא וכו' מרדו מרדא מנה
נמצא דה דאמרי עשרים
היה יהודא ובעל מביטור
והתירושי של עשרים ושל
מנה נמי מרדו דאיו
שור טפי ממנה ונמצא
דה דאמרי שלשים היה
יהודא ובעל מביטור ונחלא
עניי (א) תוס' ד"ה דר וכו'
צ"ל וכו' ואיהא דאיהבא במנהא
דאמריי הס:

מוסף רש"י

[illegible]

במעטות. כמו או רביע מעות וכתבתן
במיליל 5 ועשה מאמר ונתן גט ובעל ואם
יחזיר לו רביע חלקו או קרקע או
יורשין יש עליהם לפרוע בין כולן חוב
אסתמלקו מקרעי ידיהו מבעל חוב
לקחו זה מזה כלום. והוא הדין לענין חזה
ובין דיוורין הוו הלכך מחמתין חלקן
שזם זה דמי והיינו לקוחות ובין דלקוין
דמי דמסתמא לא מקביל. ד"ע 17 דב"י
היכא דבין קרקע מחצירה דלא שדי
על של חצירו גמר ומקנה ליה לחצרו

מוסף תוספות

א. והלא הנכסים ערבין
וכולין כנכסו תחת הבעלים.
רש"י א. ועיי' שם מה
שממך. ב. דכיון דבעל
חוב עליה ידידה הדר ולא
הר"ל מעות לסלקו אין
טענת אחיו בזה כלום.
רש"י א.

בית כור פרק שביעי בבא בתרא

קז.

עין משפט
נר מצוה

לֵב אִמִּי פִי מַהֲלִי נַחֲלוֹת
הַלֵּכָה אֶסְמַג עֲשִׂין זֹ
טוֹר וְשׁוֹעַ חֲמִי סִימֵן קֶעֱה
סַעִי 7 :

לג ב מיי פ"ב מהל' שנים
הל' יב ופי"א מהל'
שמיטין הל' כ טו"ש ח"מ
ס' קעג סעיף ג:
לד ג ד מיי פ"ב מהל'
מלוה ולוה הל' יד סמג
עשין זד טור וט"ע ח"מ
סימן קג סעיף ב:

יבינו גרשוב

להם עבוד מילתא דיהי
 ויהי למוכר ויתנא איה
 ללוקח ומצי למיהירי בהו
 (ט) ומשתיקא דמאן ונבי
 סא לא תהבא דמאן הי
 כדור בל סאה בסלע אני
 דאומכר כל משירא ראשון
 ראשון דקרי דגמרי ונבי
 ליהל כל סאה וסאה סלע
 דמאן מחלקות. וחוורין
 וחולקין בשותא בשותא:
 יתור. ואני ושל כל הארץ
 וכל מה חלקי: קסבר הארץ
 שהארץ וישנה וזל
 וחוורין כלל לפדע ונבי
 אביתא ויהי על אחד חלק
 בסלע מחלקות. וחוורין
 וחולקין בשותא בשותא:
 חלק אחד מוכר חלק
 חלקי. ושבילי חלק המגיע
 ולחלקיהו זה מזה שלא
 באחזיתא דמאן ואי טריף לא
 חלק וכל חלקי של דמאן וזי

יצא חנוך לישול מאחין
 כלום אלה ויהי חסידו:
 רבי אסי אמר, זה אה של
 חנוך נתן לו רביע מחלקו
 וצחקו ורביע במעט הדמינו
 חנוך, מספקא ליה א
 שווי שווי ואת לקוחותו הו
 כלומר, אה ודאי משיטא
 ליה לרב אסי דכל לקוחות
 במאחריתא הו אבל אה
 מספקא ליה אי תירושי הו
 וכו' הכי דירושין אל מצי
 מיסלקא לבשל חוב אמר
 חנוך, ופסח ופסח הו הכי
 שקלי קרקע אה לקוחותו
 וכו' הכי דירושין אל מצי
 במאחריתא חוב בעל חוב
 רוקח למהד ליה מיניה ואה
 לקוחתא ממדד ליה המכר
 וכו' סלקא ליה כומר דחוי
 כומר אה יורש והואיל
 ומספקא ליה אי תירושי
 הו ואת לקוחותו הו
 שווי שווי רביע בקרקע כיושר
 ורביע במעט כלוקח: אמר
 רבי פפא חתלתא כל
 שישתתא [מפצין].

אמרין לבעל בל להן אה
ממדינת הים ובה תהיו
שולקו ויש חוב חוב כי
משה שידר שומו. קרקע
לבעל מלוונת אשר א
ליתומין וא לפרוע לבעל
שוח: אחד אומר משה
היה: שכן יאמר שחן ק
דודר: וא' אומר ב' אומר
הדיין פ' דני: אחד אומר
ב' סליעם. שחן הדיין
ק"כ דני נידון. שחן שומת
הקרקע נידון. ומאן דאמר
הדיין במנה משום הדיין
מילתא ציית' שחן אמר ב'
הדיין והשליש' ו' והשני
המפועצ בתימן מנה הדיין
כ"ה אלא. ו' אלעזר ב'
צדוק ול קסח הדיין אמר
ב' אלא ה' הדיין קמא
דוד אמר ב' הדיין
בכמה ולחכי אמר תשיעין
והדיין מילתא מציעתא בין
פ' דני ק:

(א) נראה פשוט דחסר כאן בדברי רבינו וז"ל אבל צב' אחין שחלקו וצא להם אה ממדינת הים דלא שייך סבירא זו משו"ה מקמנץ וגבי סיפא (וה')

ובא בע"א חוב ויטרוף חלקו של אחד מהן. וא"ת היאך טרף כל חלקו של אחד מהן הא כולו חייבין לפרוע חוב אציהן^א ויטול ממכל אחד חלקו המגיעו כדתיבא^ב גיש נוחלין (קמין דף קכד). ילא עליהן שטער חוב כבור נותן פי שנים וי"ל דהכא מיירי כגון דעשאו אפומיקי ולא כאפומיקי דהמקבל (ב"מ דף קי):

דקאמר התם שאנינו יכול לסלקן בזוי דא"כ לרצ אסי אמאי נוטל רביע צמעות דמשמע דהוי מלי לסלקוי לצעל חוב בזוי:

רַב אָמַר בַּטְלָה מַחְלוּקָתָא. מִשְׁמַע
דְּלֹא צְעִי לְסַלְקוּי צוּחִי לֹא מִנִּי
וְלֹהֲכִי גַמִּי מִפְּרַסְתָּ טַעְמָא דְּרַב דִּירוּשְׁנִי
הוּא דְּלֹא כְּלַקּוּחוֹת בַּחֲסִירוֹת הוּא אֲמַאי
בְּטַלָּה מַחְלוּקָתָא הֵא מִנִּי לְסַלְקוּי צוּחִי
וְתִימָה דְּמַאי שָׁנָא מִדְּרַב אָסִי דְּלֹאוּת
רְבִיעֵי שְׁהוּא נוֹטֵל מִכָּח יוֹרְשִׁין קָאֻמַּר
רַב אָסִי דִּירוּל צוּחִי צִמְעוּתָא קִיבְּרָא
פְּלִיגִי רַב וְרַב אָסִי בְּסִבְרָא וְזוּ דְּלֹא־פִי
אִי כִירוּשִׁין הוּא מִנִּי לְסַלְקוּי צוּחִי
לְרַב אָסִי מִשּׁוֹם דְּאֻמַּר לִיה אֲנָא
לְעַעַל חוּב גַּמִּי מִסְּקִינָא צוּחִי וְרַב
אִינוּ חוּשׁ לְאוֹתָהּ בְּסִבְרָא^ב וְאִתְּ מִ"מ
יִתֵּן לוֹ מַעוֹת וַיִּפְדֶּה הֶקְרַקַּע מִיָּד
צַעַל חוּב דְּקִי"ל בְּהַמְּפִקִּי (סֵם דָּף לָהּ)
דְּשׁוּמָא הִדְרָא לְעוּלֹם וַיִּזֵּל דְּנִפְקָא
מִינֵה הִיכָא דְּזִנְזָה אִלּוּ אִזְרֵתָהּ^ג
דְּאֻמַּר הֵסֵם לָהּ הִדְרָא:

וְרַב אָסִי מִסַּפְקָא לִיה אִי כּוּרִישָׁן
דְּמִי אִי בִלְקוּחוֹת דְּמִי. וּפִירֶשׁ
הַקּוּנִט' שֶׁלֹּא בִּצְחָרִיּוֹת וּמִימָה לְרַשְׁז"א
מִנָּה לִיה הֵא דִּילְמָא וְדִלִּי לֹא כּוּרִישָׁן
דְּמִי אִלֵּל מִסַּפְקָא אִי כְּלִקּוּמוֹת
בִּצְחָרִיּוֹת דְּמִי אִו שֶׁלֹּא בִּצְחָרִיּוֹת
שֶׁבְּקוּנִטְרָס: וְהִלְכֵתָא בְּצִלָּה מִחֲדָקוּת. הֵכָּא מִשְׁמַע דְּקִי"ל
דִּישׁ בְּרִירָה מִדְּפַסְקִינָן כְּרַב וּבִסְקוֹף הַשּׁוֹלָח (גִּיטִין דף מ"ה). פִּירֶשְׁתִּי:
מִתְּמוּרָה

בצירה הוצר הדבר שזכה כל אחד בחלק הראוי לו ונמצא דלא
 [ב] האמין שחלקו לקוחות הן ומחזירין זה לזה ביוכל לרצ אין מחזירין
 בצירה ונמצא שכל אחד נטל חלק אחיו וכאילו החליפו זה בחלקו
 באחריות דמו כאילו אמרו זה לזה איני מקבל אחריות חלקך עלי
 [טו] אחריות טעות סופר הוא אם לא פירש בשטר המכירה הני מילי
 חקין לכל אחד נטל חלקו בההיא הגהה לדיחו לא מקבל אחריות
 יציר אחריות עליו ולא שתמעד לו שזהו כי היכי דלדידה לא
 נאמתי חלקו כרצ דעל צהים לפרוע חובת אציקן או כלקוחות
 דממונ המוטל בספק חולקין או רביע מעות יחזיר לו דאמר ליה
 [י] לשון אחר פירש רבינו זקני בצבא קמא צפרק ראשון [דף טז.] ורביע
 ומספאק ליה אי כיורשין דמו וחייב להחזיר מחצית חלקו צקרע
 מי וחייב להחזיר לו מחצית מה שאבד אבל במעות יכול לטקלו
 וזוט לשון ראשון. כך פירש רבינו וכן אמין ממנש בהאי לשון
 ליה גוונא שהאחד ספק לו הלכה כדברי מי מן השנים הרי הוא
 ליה כפי כלידך אבל הכה כיון דמחייב ליה רצ אפי' להחזיר כל חלקו
 פלגינן דברי אם יטקלנו צקרע או במעות אלא אם יחזיר לו חלקו
 ובאמין שחלקו וצא בעל חוב ונטל חלקו של אחד מהן שיקמין
 לחלוקת לחזור ולחלק בגורל אלא בלא גורל ויתן לו חצי השדה
 מחלוקתם. היכא דחלקו שנים לשני חלקים ואחר כך צא להן אח
 מי אי טעו בחלוקה לחלקו ביניהן שדה שגול אציקן ונמצא יונאח
 ררים וחולקין פליה דנמיא לבעל חוב שנטל חלקו של אחד מהן
 בעל הכל דלא כדברי רבינו בעל חוב חלקו של אחד מהם צין וכלו
 [יג] שלשה שידרו לשום. נכטי יתומין לחזון ואשם והבנות ואין שומת
 ררים במאמית או אחד דאמר בנאמיתם ואשם אומרים במנה: בעל
 [יד] אחר רבים להטות: אחד אומר במנה. דהיינו כ"ה סלעים:
 אחר שלשים. דהיינו חמשה סלעים יותר: תידון במנה. טעמא
 מאה ועשרים דינר: צ"י דינר. מן החמש סלעים שיש צין שנים
 ועצושין שומא ביניהן ומשלשין. כלומר חושבין במנה חלוקים דהיינו
 ס' תידון שלשים דהיינו שלשה עשר דינר ושלש דינר על שמונים.
 ס' הוסיק ה' על הממעט ופוחת חמשה מן המרבה וצדיק הוא דתידון
 אלה צעני דהוא הדין אם אמר צ"ח סלעים דלא הוי מצינא את כך:
 משעים

וּמִשְׁנֵי הַסֵּם: גִּבִּי מִקֵּחַ וּמִמַּכֵּר עֲבֹד רִצְוֹן מִיֵּלֶת־כּו' כְּלוּמָר לֵךְ
תִּקְוֶה וְאָמַר חֲמִים שִׁיבֵל לַחֲזֹר עַד שִׁמְשֹׁן כֹּל מִקְחוֹ דְּבַר־דַּעַת
הַלּוּקָה הַלּוּקָה אֲזִיל רִצְוֹן דְּהִבִּי נִיחָא לְתַרְוִייהוּ נִיחָא לִיהַּ לְלוּקָה
שֵׁינֵן לַחֲזֹר עַד גַּמַּר מִשִּׁיבֵת כֹּל הַמִּקֵּחַ שֶׁאֵס תִּצְוֹל יֻכַּל
הַלּוּקָה לַחֲזֹר וְגַם נִיחָא לִיהַּ לְמוֹכֵר

התם עבוד רבנן מילא
וניחא ליה ללוקח ⁶ אי
בעל חוב ונטל חלקו
בטלה מחלוקת ושמי
אסי אמר נוטל רביע
רב אמר בטלה מחזק
שחלקו יורשין הן ושמי
האחין שחלקו בלקודר
באחריות דמי רב אסי
הוּו אי לקוחות הוּו ה
ורביע במעות אמר
הני שמעתתא מקמצ
מחלוקת והלכתא בט
שלישה שירדו לשום א
אומרים במאתים אחד
אומרים במנה בבטל יד
במנה ואחד אומר
בשליש גידון במנה
אומר גידון בתשעים
שומא ביניהן ומשל
במנה מילתא מציעתא
אומר גידון בתשעים

בצמעות. כמו או רביע מעות וכדתנן במס' יבמות (דף ה.) בפרק רבן גמליאל ^א ועשה מאמר ונתן גט ובעל ואמרין או או קטני. והכי פירשו יחזיר לו רביע חלקו או קרקע או מעות: **יורשין הוו.** מורה דאישתין יש עליהם לפדוע בין כולן חובת אביהן דמשום חלוקה לא יאשתמוקו מפרקע. וידהו חוב מצעל חוב לצוהוהן סבירא לאי לרבי יוחנן לקחו או מזה כלום. והוא הדין לענין מורה ציבור לאיצה לממן דאמר רבנן ויכין דיוורשין הוו הלכך מחזית חלקו יחזיר לו: **נלקוחות דמו.** דאשכחן ש' זה דמי והיינו לקוחות וכיון נלקוחות מינה הא ודאי כלוקה ש' דמי דמסתמא לא מקבלי. דאשכחן דגבי מוכר קרקע לחצירו קיימא לו ^א היכא דזין קרקע מתבריה ללא שדי איניש וזו כדאי אכל לגבי יורש ועל של חצירו גמר ומקנה ליה לחצירו חלקו לגמרי שלא יקבל משעבד לחצירו: **מספק ליה.** אי כירושין דמו וחיוב החזיר דמו וחיוב כלום הלכך פיער רביע לחציו מן השדה הנשאר אלא הו לי וזוהו מסליקא ליה בזוי ובשביעל עניותו לא אפשר נח בצמעות ממנו לצד רביע בקרקע דהיינו כל חלקו בין קרקע ומעות וולא יוכל לסלקו בצמעות או נלקוחות דמו ומיהו כלוקה באחריותו הלכך יחזיר רביע קרקע יורשין ורביע בצמעות כמוכר באחריותו וכל היכא דפליגי בגמרא מתלא תנאי או מתלא אמוראי כד רגיל לתפוס כדברי שניהם במקטת סבירא לאי כי האי במקטת סבירא בין קרקע ומעות או כן בשני מקטת קאי כמחלל הא רב ושמואל לא חסדי: **כלל הני שמעטאין מחמין.** כשי אחיו שחלקהו וצא ליה

מחלקו ויתן לזה חצי השדה כרז דכורשין דמז ומיהו לא בטלה
ממיהו זר שירצה ובלבד שיהא שוה כאדך חזיה: והלכנא בטלה
ממדינת הים או חלקו וזא בעל חוב ונטל חלקו של אחד מהם אר
יחד מהן וממא שמתחלה נטל האחד יותר ממחציו ד
לדחורין ולחלקין בטוה וז"ה אס נטל חצי חלקו שצריך להפיל גרלותו
לגלחיו. ושמינן נמי מהכא דאומר שמלקו כירושין דמו ולא נלקותו
בצית דין בפחות מג': אחד האומר במנה. דהיינו מאה וזו ושיס א
כלומר בטלו דברי היחיד מפני שהוא המעט וכחצ
ואחד אומר בעשרים סלעים. דהיינו ה' סלעים פחות: ואחד
דכולו מפרש ואזיל לקמיה: בעשרים. היינו פ' דינר: בשלשים. ה
הפחותין לוקחין החצי דהיינו י' דינרים ומוסיפין על של שמונים
וארבעים דינר שיס בשלשים יותר ממאותו עשרים ומאותן אר
שעמא מפרש לקמיה [ע"ש]: מילא מניעא. דבר השוה הכרז של
כוחיה במנה דאז תמרייהו של שלשים ושל מנה מורד דשוה מנה (ב). ו